

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.430 van 31 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 1 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster dient op 8 december 1999 een asielaanvraag in.

1.2. Op 1 december 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing tekent verzoekster beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen die op 22 juni 2005 eveneens beslist tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een cassatieberoep in bij de Raad van State die dit beroep verwerpt op 6 november 2006 bij arrest nr. 164.363.

1.4. Op 5 mei 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 1 februari 2008 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 10 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 17 oktober 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 29 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing stelt verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat op 3 maart 2009 wordt verworpen bij arrest nr. 24.127.

1.9. Op 12 november 2008 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

1.10. Op 18 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing stelt verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad, dat op 3 maart 2009 wordt verworpen bij arrest nr. 24.126.

1.11. Op 1 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.9. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing werd betekend op 16 december 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

2.1. In haar verzoekschrift vraagt verzoekster haar het voordeel van de kosteloze rechtspleging te verlenen en de kosten ten laste te leggen van verweerder.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn.

Op het in punt 2.1. vermelde verzoek kan de Raad derhalve niet ingaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid), m.n. : Dat er een medisch getuigschrift voorligt met datum 03/04/2008.

Dat de verzoekster weliswaar bij de aanvraag een medisch getuigschrift heeft voorgelegd, maar geen medisch getuigschrift aangaande de medische aandoening zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, lid 2 stelt dat het risico bij een eventuele terugkeer wordt beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer, het is echter niet aan de ambtenaar-geneesheer dat risico vast te stellen. Waar middels het medisch getuigschrift niets wordt vastgesteld, kan dit ook door de ambtenaar-geneesheer niet worden beoordeeld. Het is aan de verzoekster alle nuttige inlichtingen aangaande de ingeroepen medische aandoening over te maken. Bij afwezigheid hiervan kunnen onze diensten geen beoordeling maken van het beweerd risico. Dat bij afwezigheid van het medisch getuigschrift en andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte, de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard (artikel 7, § 2, K.B. 17/05/2007). Dat het voorgelegde medisch bewijsstuk geen concrete en gedetailleerde diagnose stelt en wijst op een reisongeschiktheid zonder hiervan de redenen te omschrijven.

Dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is. (...)”

3.2. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt

“Eerste middel schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1971 Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr. 11.519.)

Tegenpartij stelt zonder verder onderzoek ingesteld te hebben dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is gelet op het feit dat het medische getuigschrift dat door verzoekster wordt bijgebracht onvoldoende zou zijn.

Het bijgebrachte medische attest vermeldt wel degelijk dat verzoekster ziek is en in de onmogelijkheid is om te reizen zodat het aan tegenpartij toekomt om dit verder te onderzoeken en vast te stellen dat verzoekster inderdaad in de onmogelijkheid is om te reizen.

Zonder enige verder onderzoek ten gronde nu stellen dat dit medische attest niet voldoende getuigt niet van een behoorlijk bestuur.

Er bestaat wel degelijk een risico en verzoekster is wel degelijk ziek. Dit blijkt duidelijk het bijgebrachte medische attest. Indien een dokter stelt dat er een medische aandoening is waardoor verzoekster niet kan reizen wil dit toch duidelijk zeggen dat er sprake is van een ernstige ziekte.

De beslissing is dan ook niet draagkrachtig en deugdelijk en onvoldoende correct gemotiveerd zodat de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek naar de ware toedracht van de aanvraag van verzoekster gesteld heeft dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Ook hier weer gaat tegenpartij enkel van veronderstellingen uit zonder enig verder onderzoek in casu gedaan te hebben.

een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringplicht door geen verder onderzoek gedaan te hebben naar de identiteit van verzoekster.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.3. In haar nota werpt verwerende partij op dat uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat ter ondersteuning van verzoeksters medische aandoening het standaard medisch getuigschrift werd ingevuld op 3 april 2008 en dat uit dit getuigschrift echter niet kan afgeleid worden aan welke ziekte verzoekster lijdt, doch enkel dat het gaat om een verbeterbare en geneesbare chronische kwaal, dat er geen medische behandeling bezig is en dat een lange reis afgeraden wordt. Verweerder benadrukt dat er geen andere medische getuigschriften toegevoegd werden waarin de medische toestand van de verzoekster verder in detail wordt beschreven. Verwerende partij is dan ook van oordeel dat rekening houdend met voornoemde elementen terecht werd geoordeeld dat het voorgelegde medisch bewijsstuk geen concrete en gedetailleerde diagnose stelt en wijst op een reisongeschiktheid zonder de redenen hiervan te omschrijven.

3.4. Verzoekster stelt in haar repliekmemoirie het volgende:

“De motiveringsplicht is wel degelijk geschonden daar de Dienst Vreemdelingen zaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 01.12.2008 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Verwerende partij heeft zonder enige verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoekster geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is.

Verweerder heeft foutief gehandeld door geen eigen onderzoek in te stellen naar de ware toedracht van de vlucht van verzoekster en medische problematiek van verzoekster zodat verweerder bijgevolg tekort geschoten is aan haar formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster brengt wel degelijk een medisch attest bij waaruit blijkt dat zij niet in de mogelijkheid is om te reizen. Het is aan tegenpartij om de nodige inspanningen te doen en te onderzoeken of verzoekster inderdaad in de mogelijkheid is om te reizen.

Er mag niet getwijfeld worden aan medische bevindingen van de desbetreffende dokter. Het is aan tegenpartij om verzoekster grondig te onderzoeken hetgeen zij nagelaten heeft te doen.

Tegenpartij stelt echter zonder enig onderzoek ter zake gedaan te hebben dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is.

Dit is een schending van de regels van behoorlijk bestuur en tegenpartij heeft haar beslissing dan ook niet correct gemotiveerd aangezien zij geen verder onderzoek heeft gedaan naar de ware toedracht van de zaak. Zonder enig onderzoek of verdere opzoeken is zij lichtzinnig tot een foutief besluit gekomen.

Verzoekster is wel degelijk ziek en is niet in de mogelijkheid om de reizen zoals duidelijk blijkt uit het bijgebrachte medische attest. Tegenpartij bewijst het tegendeel niet.

Verzoekster is dan ook van oordeel dat de beslissing gesteund is op juridische onaanvaardbare motieven.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak en de medische toestand van verzoekster. De beslissing dd 01 12 2008 is dan ook genomen met machtsoverschrijding.”

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van

die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Artikel 9 ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

Artikel 7, §§ 1 en 2, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:
1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;
2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;
3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;
4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.
§2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)”

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar in punt 1.9. bedoelde aanvraag een medisch getuigschrift van 3 april 2008 voegde. In het voorgelegde attest stelt een dokter in de algemene geneeskunde dat verzoekster lijdt aan een chronische kwaal. Hij stelt tevens dat zij op het moment niet bezig is met een medische behandeling maar zij wel reeds behandeld is geweest, dat hij de vraag of de nodige verzorging in het land van herkomst voorhanden is zelf niet voorzienbaar acht, dat de permanente aanwezigheid van familieleden niet vereist is en dat zij niet in staat is om lange reizen te maken.

3.8. Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar stelling dat het volstaat dat zij ziek is en dat het onmogelijk is om te reizen zodat het aan tegenpartij toekomt om dit verder te onderzoeken en vast te stellen dat verzoekster inderdaad in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Het overmaken van nuttige inlichtingen is blijkens de in punt 3.6. vermelde bepalingen een verplichting die berust bij de vreemdeling die een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen indient. De inlichting bij uitstek in deze is de aanduiding of minstens omschrijving van de ziekte of pathologie waaraan men lijdt. Het medisch getuigschrift dat verzoekster overmaakte ter ondersteuning van haar in punt 1.9. bedoelde aanvraag bevat deze inlichting niet en verzoekster betwist de stelling van verweerder niet dat geen andere medische getuigschriften toegevoegd werden waarin de medische toestand van

verzoekster verder in detail wordt beschreven. De stelling van verzoekster komt erop neer dat het aan de gemachtigde van de minister toekomt om te gaan achterhalen aan welke ziekte of pathologie een vreemdeling lijdt. Deze stelling vindt geen steun in de in punt 3.6. vernoemde bepalingen. De Raad acht het alleszins niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister uit de in punt 3.6. geciteerde bepalingen afleidt dat een vreemdeling die een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen indient minstens een medisch attest of getuigschrift moet overmaken waaruit blijkt aan welke ziekte of aandoening hij lijdt. Slechts indien alle nuttige inlichtingen aangaande de ziekte zijn overgemaakt, kan de ambtenaar-geneesheer ingeschakeld worden, die een advies verstrekt op basis waarvan de gemachtigde van de minister een oordeel kan vellen over de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoeksters aanvraag werd terecht onontvankelijk verklaard.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 3 en 14 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verzoekster betoogt als volgt:

*“Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te ‘verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.
De beschrijving van de feiten bevatten echter ‘voldoende aanwijzingen dat verzoekster hij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.
Door haar land te ontluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer
Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast. minstens is er een reëel risico. dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.
Verzoekster vreest zoals hoger aangetoond terecht voor haar leven.
De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van ‘verzoekster,
Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster.
Dat dit middel dan ook gegrond is.”*

3.10. Verzoekster verzuimt aan te duiden op welke wijze de bestreden beslissing artikel 14 van het EVRM schendt. Het middel is dan ook onontvankelijk voor zover de schending van artikel 14 van het EVRM wordt opgeworpen.

3.11. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat een verwijzing naar de beschrijving van de feiten, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De Raad ziet moeilijk in op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM, daar waar verzoekster geen begin van bewijs overmaakt aangaande haar problemen in het land van oorsprong en deze problemen, blijkens het administratief dossier, reeds het voorwerp uitgemaakt hebben van twee asielaanvragen die door de bevoegde instanties afgewezen werden. De Raad wijst er bovendien op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en geenszins inhoudt dat betrokkene naar Albanië moet terugkeren.

3.12. De voorbereidende werken bij artikel 9 ter van de vreemdelingenwet bepalen het volgende: “(...)het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het

voordeel van artikel 9 ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

3.13. Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is deels niet ontvankelijk en deels niet gegrond.

3.14. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. Verzoekster betoogt als volgt:

“Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij in haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Albanië. Zij is bijna tien jaar in België.

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Albanië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op privé-leven.

Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden.

Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Verzoekster is verder in de onmogelijkheid te reizen gezien haar medische problematiek zodat een effectieve terugkeer naar haar land van herkomst niet zonder risico kan verlopen.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

3.15. Voor zover verzoekster de schending opwerpt van artikel 5 van het EVRM, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aantoonde dat ze van haar vrijheid werd beroofd en dat haar blote beweringen in dit verband - namelijk dat dit artikel zal geschonden worden zodra ze terugkeert naar haar land van herkomst - niet volstaan in dit verband. Te dezen verwijst de Raad nog naar het gestelde in punt 3.11. Ook verzoeksters blote beweringen dat het voor haar nagenoeg onmogelijk is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden, volstaan niet om een inbreuk op artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De Raad stelt eveneens vast dat verzoekster niets inbrengt tegen de stelling van verweerder, geuit in zijn nota, dat verzoeksters echtgenoot in Albanië verblijft en verzoeksters kinderen op illegale wijze in België verblijven. De Raad ziet niet in in welke mate de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou kunnen schenden daar waar verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, naar aanleiding van haar medische situatie, en niet op grond van haar privéleven of gezinsleven.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.